

נכון היפך: אש"ף ניצח למרות ששום מנהיג ערבי לא היה מעוניין בכך בשעה זו.

הכרה טוטאלית זו באש"ף ברבאט נגדה את האינ-טרסים של שני הבוסים הגדולים של העולם הערבי ברגע זה — סאדאת ופיצל. היא נגדה את האינטרסים של נסיכויות הנפט, המחזיקות בידיהן את העוצמה הכלכלית החדשה של העולם הערבי. היא נגדה אפילו את האינ-טרסים של סוריה, המשלמת מס־שפתיים לפידאיון.

אין צורך להוסיף שהיא נגדה את האינטרסים של ארצות־הברית, שכוחה חוזר וגובר בעולם הערבי ולמרות שברית־המועצות משתדלת להתלבש במאוחר על אש"ף ועל העניין הפלסטיני, לא היתה גם היא מעוניינת בהכרה טוטאלית זו, מפני שזו מפריעה לכינוס ועידת־ז'נבה. הסובייטים מעוניינים באופן חיוני בחידוש מערכת זו, מפני שזוהי כיום הבמה היחידה שבה הם מופיעים במרחב בצד האמריקאים.

לצד אש"ף עמדה רק ממשלת אלג'יריה, שהיא עתה מעין יועצת ומדריכה של ראשי האירגון.

אם כן, איך השיגו הפלסטינים ניצחון מסחרר זה?

אומנם, הטאקטיקה שלהם היתה מזוהרת. זה נשמע כצחוק הגורל — אולם בעוד שהדיפלומטיה הישראלית שוקעת מזה שנים בביצה של שיגרה הסרת־דימיון ובינוניות מטומטמת, מצטיינים עתה, "המחבלים" בתחכום שהיה פעם אופייני למוח היהודי.

אולם אין זה ההסבר המלא, ואף לא העיקרי. הטאק-טיקה הצליחה, מפני שידעה לנצל בצורה מבריקה את הנתונים שהיו, הם — הנתונים — הם שהכריעו. צריכים להבין אותם היטב, אם רוצים להסיק לקח סביר.

הפלסטינים יכלו לאיים בפרישה מן הוועי"ד, דה, וזהירות בטוחים שאולטימטום זה ירתיע את כל הממשלות הערביות — מפני שאין כוח בעולם הערבי המסוגל להתנגש בי-הם בגלוי.

המוני העולם הערבי, בכל ארצותיו, קידשו תמיד את העניין הפלסטיני. אך עכשיו נוסף על כך יסוד נוסף: המוני העולם הערבי רואים באש"ף את הניצח האותנטי היחיד של העם הפלסטיני.

ההכרה מצד המלכים והנשואים היתה בלתי־נמנעת, בשעת עימות גלוי, מפני שהכרה זו כבר קיימת בקרב העמים הערביים עצמם. ברבאט לא ניצח נציג מוכשר, או טאקטיקה מזוהרת, אלא המישקל הסגולי של העניין של הפלסטיני, כפי שהוא מיוצג בידי אש"ף.

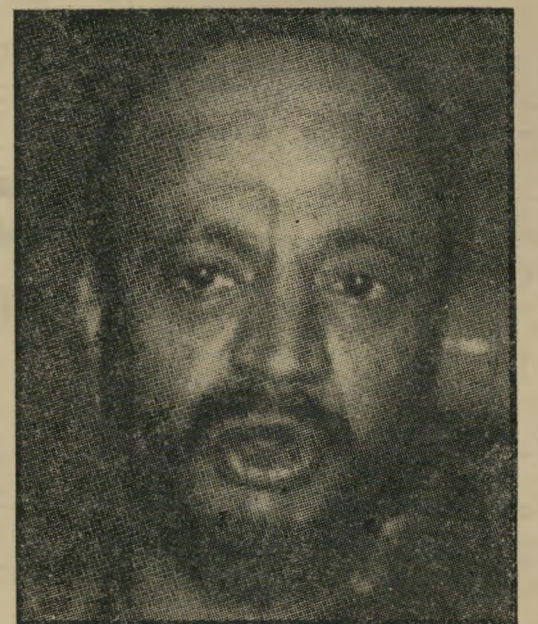
ציונות ערבית

יש דימוין מסוים — המעורר מחשבה — בין מה שקרה לנו, היישוב היהודי והתנועה הציונית, בשנת 1947, לבין מה שקרה לפלסטינים עכשיו. היו הרבה גורמים מעשיים, ששיכלו את המעצמות הגדולות — ארצות־הברית, ברית־המועצות, צרפת ועוד — שיש להן אינטרס מוחשי בהקמת מדינה יהודית בארץ.

אבל אינטרסים אלה, יחד עם העוצמה הכלכלית והיהודית והחלץ היהודי בקלפיות ארצות־הברית, לא היו מכריעים את הכף — לולא המישקל הסגולי של העניין היהודי באותו רגע היסטורי.

העולם כולו היה אחוז יסורי־מצפון, בושה, חרטה ורחמים למראה ארית־הפליטה של השואה היהודית. האדם הפשוט ברחוב, בחמישים ארצות, היה משוכנע שתצדק עומד כולו לצד היהודים, ושיש לפצותם על סיבלם.

זה היה הרקע הפסיכולוגי, המוסרי, הרוחני, למהפכה של נובמבר 1947. זה היה המישקל הסגולי של העניין היהודי, שהכריע את הכף.

עראפאת בלי כפייה ומשקפיים כהים

דמותו החדשה של 'אסד עראפאת אחרי רבאט, כמדינאי אדח'

כיום עומדים לרשות הערבים אמצעים רבים. חרב־הנפט שבידיהם היא חדה ויעילה. קולותיהם באו"ם חשובים מאד, אך כוה־המחץ של העניין הפלסטיני נובע מן העובדה שמיטב האנשים, במאה ושלושים ארצות, מאמינים שנעשה א־צדק היסטורי לעם הפלסטיני, ושהגיע הזמן לשים קץ לטחגדיה זו.

המכניזם הפסיכולוגי־פוליטי שפעל בני-כמבר 1947 לטובת הציונות היהודית, פועל בנובמבר 1974 לטובת הציונות הערבית. בעולם הערבי השיג אש"ף ניצחון מוחלט, שאינו ניתן עוד לביטול. באו"ם ובמוסדות לאומיים אחרים אין עוד כוח המעו להצביע נגד העניין הפלסטיני, ומעטים מאד מעזים להצביע נגד אש"ף. מדינאים פיקחיים, כמו הצרפתים, מודרנים לעלות על העגלה כדי לרכוש בה מקום־בכורה. אחרים מתכוננים לעשות זאת בצורה שיג רחית יותר. אולם אין עוד בירה אחת בעולם, מושגיגטון עד טוקיו, שבה לא השתלטה ההכרה ש, אין מנוס מהקמת מדינה פלסטינית, ואין ספק שאש"ף הוא הגורם הפלסטיני הקובע.

כשתהכרה קיימת למעשה, חרי הפיכתה להכרה מוחשית, דהיפאקטו ודהיורוה, אינה אלא שאדה של זמן וצורה. ראשי אש"ף מרגישים בכך. נודף מהם ריח של הצלחה. לפתע מופיעות לראשונה תמונות של עראפאת בחליפה מהוגנת, בלי הכפיה הניצחת, בלי המישקפים השחורים. כל השבועונים החשובים, המבקשים להוכיח שהם אקטואליים, הודרוו לשים אותו על שעריהם.

זה איננו ניצחון מיקרי. זה איננו דבר חולף. כמו הסוכנות היהודית בשעתו, הגיע אש"ף למעמד של ממשלה בפועל — עוד לפני שהכריז על עצמו כעל ממשלה פלסטינית זמנית.

החלטה זו אומרת, בחלק 1, סעיף א(3): "מדינות עצמאיות, ערבית ויהודית, והמישטר הבינלאומי המיוחד לעיר ירושלים... יוקמו בפלשתינה..."

קרוב לוודאי שבקרוב תבסס תביעת אש"ף על החלטה זו, בטענה שהיא שרירה וקיימת, וקודמת לכל החלטה אחרת של האו"ם. פירוש הדבר, כמובן, הכרה בעיקרון של חלוקת־הארץ בין מדינת־ישראל ומדינת־פלסטין, בניגוד גמור לאמנה הלאומית הפלסטינית, הרוגלת בהפיכת הארץ כולה ל"מדינה דמוקרטית לא־עדתית".

הדבר עלול לחדש את הוויכוח על גבולות המדינה, בניגוד להחלטה 242, המתבססת על גבול ה-4 ביוני 1967. יתכן שראשי המדינה יצטערו על היום שבו דחו את תוכנית רוג'רס, שהבטיחה גבול זה, בתוספת שינויים "בלתי מהותיים" לטובת ישראל.

החלטה זו אומרת, בחלק 1, סעיף א(3): "מדינות עצמאיות, ערבית ויהודית, והמישטר הבינלאומי המיוחד לעיר ירושלים... יוקמו בפלשתינה..."

קרוב לוודאי שבקרוב תבסס תביעת אש"ף על החלטה זו, בטענה שהיא שרירה וקיימת, וקודמת לכל החלטה אחרת של האו"ם. פירוש הדבר, כמובן, הכרה בעיקרון של חלוקת־הארץ בין מדינת־ישראל ומדינת־פלסטין, בניגוד גמור לאמנה הלאומית הפלסטינית, הרוגלת בהפיכת הארץ כולה ל"מדינה דמוקרטית לא־עדתית".

הדבר עלול לחדש את הוויכוח על גבולות המדינה, בניגוד להחלטה 242, המתבססת על גבול ה-4 ביוני 1967. יתכן שראשי המדינה יצטערו על היום שבו דחו את תוכנית רוג'רס, שהבטיחה גבול זה, בתוספת שינויים "בלתי מהותיים" לטובת ישראל.

החלטה זו אומרת, בחלק 1, סעיף א(3): "מדינות עצמאיות, ערבית ויהודית, והמישטר הבינלאומי המיוחד לעיר ירושלים... יוקמו בפלשתינה..."

קרוב לוודאי שבקרוב תבסס תביעת אש"ף על החלטה זו, בטענה שהיא שרירה וקיימת, וקודמת לכל החלטה אחרת של האו"ם. פירוש הדבר, כמובן, הכרה בעיקרון של חלוקת־הארץ בין מדינת־ישראל ומדינת־פלסטין, בניגוד גמור לאמנה הלאומית הפלסטינית, הרוגלת בהפיכת הארץ כולה ל"מדינה דמוקרטית לא־עדתית".

הדבר עלול לחדש את הוויכוח על גבולות המדינה, בניגוד להחלטה 242, המתבססת על גבול ה-4 ביוני 1967. יתכן שראשי המדינה יצטערו על היום שבו דחו את תוכנית רוג'רס, שהבטיחה גבול זה, בתוספת שינויים "בלתי מהותיים" לטובת ישראל.

החלטה זו אומרת, בחלק 1, סעיף א(3): "מדינות עצמאיות, ערבית ויהודית, והמישטר הבינלאומי המיוחד לעיר ירושלים... יוקמו בפלשתינה..."

חזרה לנובמבר 1947

באותם ימים גורליים ברבאט קרה עוד משהו, שיש לו משמעות לגבי העתיד. נציגי אש"ף במקום נתנו "תהליך" לעיתונאים הזרים. היתה זאת מעין מסיבת־עיתונאים למסירת הומריקע, שלא לפירסום.

בתהליך זה נשאלו הנציגים אם הם מוכנים עתה לנהל משא־ומתן עם ישראל. התשובה היתה חיובית. כוור לראשי אש"ף כי ברגע שקיבלו על עצמם את הבערות הפוטנציאלית על הגדה המערבית ורצועת־עזה, קיבלו על עצמם גם את הצורך הבלתי־נמנע לנהל משא־ומתן עם מדינת־ישראל.

בעיקבות החלטות רבאט, השתנה המעמד של אש"ף באופן קיצוני. הוא יצטרך להיערך מחדש, להתחשב באינטרסים של בעלי־ברית, להתמודד עם הבעיות הכרוכות בהביעתו להוות את הממשלה־בכוח של מדינה פלסטינית בחלק משטח פלסטין — כשהחלק השני של הארץ נמצא בידי ישראל.

האינטרסים של מדינות־ערב והמעצמות הגדולות לא נעלמו ברגע שנתקבלה החלטה. הם משפיעים עתה על אש"ף. מדינות־ערב, ובראשן מצרים וסעודיה, רוצות בהסדר מדיני. לגבי שאיפת־חלום של מצרים אין שמץ

מילחמת־אחים באש"ף

האם יכולים כל הגורמים באש"ף להתלכד סביב גישה המובילה להקמת מדינה פלסטינית לצד יש־ראל?

הגורמים הקיצוניים יותר בתנועת הפידאיון כבר הכריזו על התנגדותם המחלטת לכך. איך יתפתר הד־בעייה?

גם בעניין זה יש מישקל רב ליעוץ האלי ג'ירי, המשפיע על עראפאת והכריז, להוארי בומדיאן, נשיא אלג'יריה, יש פיתרון מאד פשוט, אותו הגשים במולדתו.

כאשר התפשרה הנהגת חזית־השיחרור הלאומית של אלג'יריה (פל"ן) עם הנשיא שארל דה־גול וחתמה על החוזה ששם קץ לשלטון הצרפתי, החלה התנגשות בין האגפים השונים של תנועת־השיחרור. מאבק פנימי זה נמשך כמה שנים. תחילה חיסל אחמד בן־בלה את ההנהגה הקודמת, ולאחר מכן חיסל בומדיאן את בן־בלה. מאז קיים שילטון יציב.

עכשיו מייטיץ בומדיאן לעראפאת לחסל את יריביו בתנועת הפידאיון. הפוונה היא

(המשך בעמוד 34)